

מסורת הש"ס

(א) וְעַיִן מוֹסְפוֹת מִנְחוֹת מִ: דְּיָה מַלְתָּן, (ב) שְׁבֹת קִי. סוּכָה נד:י, (ג) וְנִסְכֵּיחֵס פֶּד. ע"ש פֶּרֶשִׁי"י סוּכָה נד. ע"ש פֶּרֶשִׁי"י יְבוֹמֹת מִב: ע"ש פֶּרֶשִׁי"י, (ד) וְזָלַל דִּבְרָה וכו' מוֹסֵ' דִּבְרָה, (ה) וְנִסְכֵּיחֵס פֶּד: (ו) וְנִסְכֵּיחֵס עו. מִנְחוֹת עוב:י, (ז) וְנִסְכֵּיחֵס פֶּד: ע"ש מוֹסֵ' דְּיָה וּלְה. וְכֵלָן מְתוּרָי: (ח) זָלַל הַקְּדוּשָׁה, (ט) ע"ש מוֹסֵ' דְּיָה, (י) זָלַל כְּשֶׁרֶן וְחֵדָר פְּסוּלִין,

תורה אור השלם

1. צו את בני ישראל

ואמרת אליהם את קרבני

לחמי לאשׁי ריח ניחוח

תשמרו להקריב לי

במועדו: במדבר כח ב

גליון הש"ס

גבורא אמר ליה אבי לרבא לדידך קשיא. כען זה עירובין דף מט ע"ב כפסחי' דף כג ע"ב י"ב דף קכ ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג אומר כי ולא גרסינן עולת שבת דלי גרסינן ליה:

מוסף רש"י

דחלבי שבת. של תמיד כין הערבים, כען ביוה"כ. שחל במנאלי שנת (סוכה נד:). דלא חייש לקמחיה. למה שאז טותן ומולא מפיח, כלומר לזיכורו (יבמות מב:) למה שהוא טותן, אם טעין לפי ספלה (פסחים פד:) קדשי קשים טובין ואטי חושש, כלומר מערב דברים (סוכה נד:). במועדו, משמע לא יעזוב ומן ואפילו הן טמאין ואפילו הוא שנת (פסחים נז:).

תוס' ישנים

אב"י מהאי גיסא גיסא אימא לא צריבא. ואי"ת מאלמתינן בוצחים פרק קדשי (שם נט, א) כיצור משם עיי תלמוד יפין למערכת שיש על קטרת כנגד מעריבת דרומית משוך קומעט כלפי פסון כו', ומוכת הם דנעטן תהיה המערכה מכוונת ממש כנגד פתח של היכל לפני ה' ממש. ומלטי למימר דהתם למלוה. ומיחו כשי"י ופה פירש דסיד דההיא מערכת כעין שהוא לפני ה' (נמש), האי גיסא (מלטי) [מלפון] ומדרוס [האין] גיסא לא, אפי"ו בשבת. הקשה ריבוי עיקר מהמתא שבת פרק מזה מלדיקין [כד, ב] ובפרק (כל כתבי) גרי אלעזר דמילה קלג, [ב] ובפסחים פרק כילד זולין [פג, ב] עולת שבת בשבתו ולא עולת חול ביום טוב. ועוד קשה על הן כתייבא דכילד זולין הן דהא דסוף פ"ק דשבת [ב, א] דמוקמי ליה לקרא דלא תבערו

אב"י מהאי גיסא. דפתח לא ואע"ג דלד מערבי הו': הכי גרסינן

אומר הים ר"מ איברי עולה שנימותו כו'. ולא גרסינן עולת

(א) חול דלי גרסי' ליה מאי תנינא דקא פריך ליה הא אתא לאשמועינן

שבת ואם תאמר הכי פריך ליה בכל יום מנן ואפילו בשבת דהא דהר

פריך ליה תו אפילו בשבת פירכא

אחריתי: **מאי קמ"ל** דקאמר עושה

להן מערכה בחול תנינא בכל יום

היו שם ד' מערכות וחדא מינייהו

לאיצרים שנימותו: **(נפסולין)**.

הנך דלם עולו לא ירדו: שמשלה

בהן האור. דמההיא שעתא נעשו

לחמו של מוצח: **תנינא היום חמש**.

והרי יוה"כ כשבת וקמני דאיברי

תמיד של ערב יוה"כ עושה להן

מערכה ביוה"כ: **בכל יום**. היו ארבע

מערכות מנן ואפילו שבת כמשמע:

ופליגא דרב הונא. דלדב כפרא

ואלדנא דלמר כולל יום דתמתינן

דווקא הוא ואפי' בשבת דרב הונא

סבר בכל יום לזר משבת: **תחילתו**

דוחה. תמיד של שבת נשחט בשבת

וקרב בשבת: **סופו אינו דוחה**. תמיד

של ערב שבת אין אכריו נקטרין

משמחשך אלא מעלן מצוד יוס:

הכי גרסינן **דוחה אמר רב הונא**

כו': מאי אינו דוחה. אינו דוחה

את הטומאה הקטר חלצים ואימורין

אלא זריקת דמו כלזב. לישנא

אחרינא תחילתו הקטר חלצים סופו

איברים שנימותו מנערב וזה

שמעמי והראשון נראה עיני:

טומאה

"ואפי' בטומאה שבת נמי במועדו ואפי'

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

(לרבא) לדידך קשיא ולרב חסדא קשיא

לדידך קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

שבת דכת' במועדו אפי' בשבת טומאה נמי במועדו ואפי' בטומאה אמר ליה

לא לדידי קשיא ולא לרב חסדא קשיא

לדידי קשיא מאי שנא טומאה דכתבי' במועדו

טרף בקלפי פרק רביעי יומא

אב"י מהאי גיסא גיסא ודהאי גיסא אימא לא צריבא. נהי דמסיק

הכל דלפי' דהאי גיסא ודהאי גיסא כשר הני מיילי דיעבד

אכל לכתמילה צעינן כנגד הפתח כדמשמע בוצחים ריש פרק קדשי

קדשים (דף נט, א) ואי"ת מאי אינטריך קרא למימר דלא מעכב אי

שקיל להו שלא כנגד הפתח מהיכא

תימי עיכוצא והלא לא שנה עליו

הכתוב לעכב ואי מדמתיב חוקה

לרבי יהודה דלמר (לקמן דף ס.) לא

קאי חוקה אלא אדברים שנעשים

בצנדי לזן בפנים למא לי קרא וי"ל

כיון דהוי זורף פנים בפנים דמי מדי

דהוי אקטורת שחפנה קודם שמיטת

הפר דלא עשה ולא כלום אפי' לרי'

יהודה לזורף פנים בפנים דמי:

אב"י לא מש"ה בהן האור לא

לאו דווקא פסולין הוא הדין

אפי' כשרין אי לא משלה בהן האור

לא דקאמר וי"ל עולת שבת בשבתו ולא

עולת חול בשבת ומקשים והאמר

צפ"ק דשבת (דף כ.) בכל מושבותיכם

למישרי איברים ופדרים הוא דלמא

ועל כרחק היינו איברים ופדרים

דחול דלי של שבת מעולת שבת

בשבתו נפקא ומירן הרב רבי יוסף

פור"ט וי"ל דלמישרי איברים ופדרים

היינו על שבת דלי מעולת שבת

בשבתו היא מיירי בשמיטה וזריקה

ולא נהירא לרי" דאי"י היכי גמרינן

מיניה צפרק אלו קשרים (שם דף

קד.) דחלצי שבת קריצין ציו"ט או

ציוה"כ ואי קרא בשמיטה וזריקה

איירי אטו קרבן שבת נשחט ציו"ט

וציוה"כ אלא על כרחק אהקטרת

תמיד דשבת דרשינן גופיה מקרא

כדדרשינן צפרק אלו דברים (פסחים

דף סו.) עולת שבת על עולת התמיד

מכלל דתמיד דחי שבת ומסתמא בכל

ולרי"י דהא דלמר ולא עולת חול בשבת היינו בלא משלה בהן האור ואי"כ

הא דקאמר הכא ללישנא קמא דווקא משלה בהן האור דווקא פסולין אכל כשרין לא לא שני

למימר אכל כשרין לא אינטריך למימר דשרי היכא דמשלה בהן האור ומיחו אפי' לישנא קמא לא שרי אפילו בכשרים אלא

במשלה בהן האור דווקא ומיחו יכולני ליישב שלא יקשה לפירוש הרב פורת דוואי אי לא הוה כנגד קרא דלא תבערו למישרי איברים

ופדרים מקרא דעולת שבת בשבתו לא הוה דרשינן אלא שמיטה וזריקה דמעכבי אכל הקטרה לא כיון דיכולין להמתינן עד הלילה והא

דכתיב עולת שבת בשבתו הוה דרשינן ליה הכי אם נאכסו ולא שחטו תמיד של שבת ושחטו) אותו ציוה"כ ולמר ציו"ט היכא דחל יוה"כ

או יו"ט אחר השבת אכל בתר דנפקא לן מלא תבערו למישרי איברים ופדרים בתמיד של שבת מהשתא מוקמינא קרא דעולת שבת

בשבתו אף לאיצרים ופדרים לומר דחלצי שבת קריצין ציוה"כ או ציו"ט למר כדלית ליה ולמר כדלית ליה וזריץ לומר לפי' כמו

כן דמודה הוא דלפי' דחול שרי בשבת היכא דמשלה בהן האור כדמשמע בשמעתינן לכ"ע ולכל הפי' נ"ל דזחק שאנו צריכין לפרש ללישנא

קמא דהכא דקאמר לא נלרכה אלא לפסולין דפסולין דנקט לאו דווקא ויה"ה כשרין אלא דכשרין לא אינטריך לאשמועינן ונראה לי דהא

דלמר ולא עולת חול בשבת חול עולת חול בשבת אלא צליל יו"ט דלא ניתנו שבת ויו"ט לדחות בזהיא שעתא אכל סוּם קרבן

והא דלמר למישרי איברים ופדרים הוא דלמא איכא ללוקמי קרא לדמיסתבר דהיינו פסוק ב' כי מסדר מערכת דיומיה וזרי' דכללו

הכי מבעיר אש המערכה לזורף תמידין דיומא אמרינן דקרא דלא תבערו אתא למישרי איברים ופדרים דחול שנימותו ואפי' לא משלה

בהן האור כשרין ללישנא קמא דהכא ופסול בשמלה בהן האור ולאיכא דלמרי אח' י' כשריה ואחד פסולה דווקא משלה בהן האור והא דלמר

חלצי שבת קריצין ציוה"כ וציו"ט היינו אפילו בתחילת הלילה מעלן ומקטירין מה שאין כן בעולת חול ציוה"כ וציו"ט: **תַּחֲחִילָתָּהּ** דווחה

וסופו אינו דוחה רב חסדא אמר דוחה את השבת כו'. פרש"י תחילתו תמיד שמיטה וזריקה דוחה את הטומאה סופו דהיינו הקטרתו אינו

דוחה הטומאה אכל שבת דוחה אפילו סופו ורבה אמר תחילתו דוחה תמיד של שבת שמיטה וזריקה דוחה את השבת וקרב בשבת סופו תמיד

של ערב שבת אינו דוחה דאין איברים נקטרים משמחשך אלא מעלן מצבוד יוס וזה הפי' תופש עיקר והקשה ר"י דהתנן צפרק כילד זולין

(פסחים דף עו:) תמשה דברים באין בטומאה ועל כרחק אפילו הקטרת אימורים קאמר דקאמר ואינן נאכלין בטומאה מכלל דכל השאר בא

ובכשים ונטמאת בידו וכו' עד אומרים לו היו פקח ושחוק אלמא הקטרה היא בטומאה מיהו י"ל דלא קשה דהקטרת קומץ דמנחה במקום

זריקת דם דזבח וכי היכי דזריקה דוחה טומאה הכי נמי הקטרת קומץ כדלמר בוצחים צפ"ק (דף יג:) מקטיר נמי היינו זורק ומאין

נאכלין בטומאה ניחא דיש לומר דנקט לישנא דשייך בכולוהו דכולוהו אין נאכלין בטומאה אכל לענין הקטרה יש מהן שנקטרת בטומאה

כגון מנחת העומר ומיחו קשה דרב חסדא מפרש למילתא הכל בתמיד דכל יומא ויומא תחילתו שמיטה וזריקה דוחה הטומאה סופו

אינו דוחה טומאה דהיינו הקטרה ולא מיירי באיצרים שנימותו ורבה מפרש תחילתו דוחה שבת תמיד דשבת סופו אינו דוחה איברים

שנימותו ועוד מאי קאמר תחילתו דוחה שבת שמיטה וזריקה אפי' סופו נמי דחי שבת הקטרה דתמיד דשבת ועוד דלרבה תחילתו דוחה

שבת

[פסחים סח, ב] שהרי הקטר חלצים ואיברים כשרין כל הלילה [אין] ואין ממתינן להם עד שפתח גבי פסח שחל להיות בשבת, ועוד [מאין] קאמר שבת תחילתו לאו בר מידתי שבת כו', אלא בשל ע"ש מיירי. אבל קשה לרבינו דקאמר סופו דללא עיקר כפרה הוא לא דחי טומאה, והא מנן צפרק כילד זולין [שם עו, ב], תמשה דברים באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה, אלמא אפילו הקטרה דוחה טומאה, ותנא נמי לעיל צפ"ק דיומא [ו, א] היה מקריב מנחת פרים אילים ובכשים ונטמאת בידו כו' אמר לו היו פיקח ושחוק, ועוד קשה כי לפירוש רש"י לא היו השתא סופו דלענין טומאה ניתמורתו כמו לענין שבת. אבל אין להקשות אלא הן הקרבנו דוחה טומאה אין זריקת חול לרי' ייטוש דלמר אם אין בשר אין דם, דמזיט למימר דנטמא חלב קודם זריקה או דוחה טומאה (יפי) הקרבנו, אבל נעמא חמא זריקה שגמרו עצודות הדם או לא היו ידחת טומאה. ובפי' רבותיו כן רש"י הוא עיקר. במועדו אפי"ו בשבת. מימה לרבינו דהכא ובפרק אלו דברים [שם סו, א] מפיין ליה מנמועדו ואילו צפרק כילד זולין [שם עו, ב] ה' דברים באין בטומאה מפיין ליה מנמועדיהם, ולא ידענא מאי קשה דתמיד ופסח מפיין הם ודחי מנמועדו. אבל שאר קרבנות ציבור נפקא לן מנמועדיהם. במועדו אפי"ו בשבת. לאו ממשעושה דריש הכי אלא מעולת שבת בשבתו נפקא לן צפרק אלו דברים [שם] דתמיד דחי שבת ופסח ילפינן מג"ש מועדו מועדו, ושארי קרבנות ציבור ילפינן מנמועדיהם.

מו.

עין משפט ור מוצה

מו א ב מיי פ"ח מ"ח
תמיד